

Arrest

nr. 109 869 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. MICHOLT, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 10 december 2009 met aanvullingen op 15 december 2009 en 23 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 juni 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing met redengeving:

“(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 05.03.2006 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, een uitgebreide vriendenkring zou opgebouwd hebben, zich perfect aangepast zou hebben aan de Belgische zeden, gewoonten en cultuur, zich op linguïstisch, cultureel, sociaal en professioneel vlak zou geïntegreerd hebben, werkbereid is, hier het centrum van zijn belangen zou hebben, zich inschreef bij de VDAB als werkzoekende, Nederlands geleerd heeft en ter staving een bewijs van aanmelding bij het Huis van het Nederlands, inschrijvingsbewijzen, punten briefjes, een attest huidige studies, diverse certificaten en getuigschriften van gevolgde taallessen voorlegt, een bewijs van deelname aan de cursus talent ID voorlegt, enkele brieven van de VDAB en aanslagbiljetten personenbelasting voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een eerste asielaanvraag in op 06.03.2006, die afgesloten werd op 24.05.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 23.04.2007 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 05.03.2008 afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in op 02.04.2010, die niet in overweging werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13.04.2010. De vierde asielaanvraag door betrokkene ingediend op 29.12.2010, werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 23.02.2012 vroeg betrokkene voor de vijfde maal asiel aan. Deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing van weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken op 23.02.2012. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel! om het grondgebied te verlaten hem betekend op 23.02.2012 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk respectievelijk ongeveer 2,5 maanden; ongeveer 10,5 maanden; 12 dagen; iets meer dan 1 jaar en 1 dag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden,

Betrokkene haalt aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst Afghanistan. Hij zou er ernstige problemen gekend hebben, zou er niet kunnen rekenen hebben op de bescherming van de autoriteiten, zijn rechten zouden er niet gevrijwaard zijn en hij zou er gediscrimineerd en bedreigd worden. Hij meent dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt en dat een verwijdering in strijd zou zijn met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM. Hij beroept zich op artikel 3 van het EVRM. Hij haalt aan dat de algemene veiligheidstoestand in Afghanistan zeer slecht is en staft dit met een verslag van de General Assembly Security Council van de UN, het Algemeen ambtsbericht Afghanistan augustus 2011, live-updates uit Guardian Unlimited, artikels van BBC Monitoring South Asia en een artikel van NPR. Er dient echter opgemerkt te worden dat deze elementen niet kunnen aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Ten eerste is uit het asielrelaas van betrokkene gebleken dat hij er geenzins in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij van Afghanistan afkomstig is: “Allereerst dient er opgemerkt dat uw kennis van Afghanistan zo goed als onbestaande is, zodat ernstige twijfels dienen te worden geuit betreffende de geloofwaardigheid van uw Afghaanse afkomst. [...] Zelfs indien u inderdaad totaal geen interesse aan de dag legt voor uw land van herkomst blijft het zeer verbazingwekkend dat u zelfs geen flarden van de geografische, politieke of sociale

situatie in Afghanistan heeft opgevangen.[...3 Daarnaast zijn de Afghaanse levenswijze en gebruiken u evenmin bekend. [...] Bovendien bekent u uw moedertaal Dari niet te kennen. U vertelt dat u het Dari pas na uw aankomst in België heeft geleerd en u voegt er spontaan aan toe dat er bij het eerste interview een Afghaanse tolk aanwezig was en u er niets van begreep. [...] Bovenvermelde opmerkingen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit.” (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming op datum van 05.03.2008) Ten tweede heeft betrokkene in het kader van zijn asielprocedures verklaard dat hij sinds de leeftijd van twee of drie jaar steeds met zijn familie in Teheran, Iran verbleven heeft. Tevens bleek dat hij enkel de Iraanse taal Farsi sprak. Hij toont niet aan dat hij niet kan terugkeren naar Iran teneinde daar de aanvraag in te dienen via de gewone procedure. Betrokkene legt een nationaliteitsattest en een Afghaans paspoort voor, maar de bewijswaarde van deze documenten is gering. In het kader van zijn asielprocedures heeft betrokkene ook Afghaanse documenten afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel voorgelegd, namelijk een geboorteakte en een Afghaans paspoort, maar deze documenten namen niet weg dat er geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde nationaliteit: “De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker de Afghaanse geboorteakte louter op basis van persoonlijke verklaringen heeft verkregen waaraan geen geloof kan worden gehecht, dat een identiteitsdocument alleen als ondersteunend element kan dienen indien dit in overeenstemming is met de afgelegde verklaringen, wat hier niet het geval is en dat de Afghaanse ambassade reeds herhaaldelijk heeft gesteld dat zij niet over een bevolkingsregister beschikt dat zij zou kunnen raadplegen om documenten af te leveren.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, arrest nr. 72.901 van 09.01.2012) Derhalve kan de veiligheidssituatie in Afghanistan in hoofde van verzoeker niet als een buitengewone omstandigheid aanzien worden. Betrokkene toont niet aan dat hij niet kan terugkeren naar het land van gewoonlijk verblijf, namelijk Iran om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een algemene bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene haalt aan dat hij niet over de nodige financiële middelen beschikt om terug te reizen naar zijn land van herkomst. Hij zou echter eventueel een beroep kunnen doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen. Bijgevolg kan dit element niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft het argument dat betrokkene gezien de onveilige situatie in Afghanistan moeilijk terug kan vallen op vrienden of kennissen daar, dient opgemerkt te worden dat hierboven reeds uiteengezet werd dat betrokkene op geen enkele wijze aantoonde dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf, Iran en dat hij daar niet terecht zou kunnen bij zijn familie.

Volgens betrokkene zou het onwerkbaar zijn de aanvraag te moeten indienen in het land van herkomst, omdat het contact tussen verzoeker en zijn advocate zeer moeilijk zou verlopen wegens de afstand. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, daar voor alle vreemdelingen die een aanvraag moeten indienen in hun land van herkomst geldt dat er een zekere afstand is tussen het land van herkomst en de verblijfplaats van hun advocaat in België. Betrokkene toont niet aan waarom voor hem een uitzondering zou moeten gemaakt worden. Bovendien kan betrokkene vanuit zijn land van herkomst via allerlei communicatiemiddelen zoals e-mail en telefoon contact onderhouden met zijn raadvrouw indien hij dit wenst (...)

Op 29 juni 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Zij haalt aan dat de prangende humanitaire situatie waarin zij zich bevindt en haar duurzame lokale verankering niet op hun waarde worden beoordeeld. Voorts geeft zij redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Afghanistan, volgens haar haar land van herkomst en nationaliteit en zet zij uiteen waarom zij niet terug kan naar Iran.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Aangezien verzoeker als enig middel de schending opwerpt van:

- art. 9bis Vreemdelingenwet,*
- het vertrouwensbeginsel*
- de materiele motiveringsplicht.*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Verzoeker meent dat deze beslissing ten onrechte werd genomen en ontwikkelt daartoe een tegenstrijdige redenering, waarbij hij enerzijds voorhoudt dat de vernietigde instructie nog steeds moet worden toegepast, zodat hij geen buitengewone omstandigheden dient aan te tonen, en waarbij hij anderzijds stelt dat de vernietigde instructie niet meer mag worden toegepast, zodat zijn regularisatie-aanvraag dient te worden gegrond verklaard.

De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing betrekking heeft op een door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen. de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in, los van de vraag of verzoeker over de nodige identiteitsdocumenten beschikt, wat in casu niet wordt betwist:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Het bestuur heeft: een mime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen. die worden aangevoerd in een aanvraag. buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

Verzoekers redenering als zouden geen buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond gelet op de vernietigde instructie, kan niet worden aangenomen.

Verzoeker gaat bij zijn kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

Verzoekers (ongefundeerde) beschouwingen, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. Verzoekers kritiek is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoeker zich beroept is met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 net vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Zie in dezelfde zin:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

"Verzoeker. die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde. behoorde immers te wet en dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat of te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F)."

R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270:

"Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest; dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk; zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie; dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken. heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden; dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoeker ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert; dat uit het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiele rechtszekerheid; dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen; dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen;"

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding hieromtrent als volgt:

"(...) "

Uit dit antwoord blijkt dat de bestreden beslissing de door verzoeker aangehaalde argumenten betreffende zijn buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid onontvankelijk wordt geacht.

Op geheel tegenstrijdige wijze bekritiseert verzoeker de bestreden beslissing omdat de instructie te strikt zou zijn toegepast. De verwerende partij slaagt er echter niet in aan te tonen dat dit het geval zou zijn. In de bestreden beslissing wordt nergens melding gemaakt dat de bestreden beslissing zou zijn genomen op grond van de vernietigde instructie. In de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt trouwens geen beroep gedaan op de instructie. Verzoeker slaagt er met zijn ongestaafde beschouwingen niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing niet zou zijn genomen binnen de discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Verzoeker meent dat de humanitaire situatie niet op haar waarde werd beoordeeld en dat hij zich uitstekend heeft geïntegreerd en meer dan zes jaar in België verblijft.

Verder houdt hij voor dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst Afghanistan aangezien er daar een algemene onveiligheidssituatie heerst, net zoals in Iran.

Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan als zou er met bepaalde elementen geen rekening zijn gehouden. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde zou zijn uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens. maar beoogt in werkelijkheid een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hoewel deze hiertoe niet bevoegd is.

"Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de

voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS S oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie" (R.v.V. nr. 77.191 van 14 maart 2012)

De verwerende partij merkt bovendien op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vermag zich in de plaats te stellen van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de toetsing van de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf. De Raad kan bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de gemachtigde bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de Afghaanse afkomst van betrokkene. Dit werd ook herhaaldelijk vastgesteld door de asielinstanties.

Verzoeker beperkt zich tot de bewering dat hij wel degelijk van Afghaanse afkomst is doch slaagt er niet on aan te tonen dat de bestreden beslissing berust op onjuiste gegevens of dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie op kennelijk onredelijke wijze tot de motieven zou zijn gekomen.

Verder stelt hij ook dat hij niet kan terugkeren naar Iran, aangezien ook daar een onveiligheidssituatie heerst.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM merkt de verwerende partij vooreerst op dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoeker.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoeker is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Verzoeker slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Hij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond."

2.3.1. De verzoekende partij argumenteert in haar eerste middel als volgt:

“Toepassen regeringsinstructies binnen de discretionaire bevoegdheid

Betreffende de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) werden er regeringsinstructies uitgevaardigd op 19 juli 2009. Deze instructies werden echter door de Raad van State vernietigd op 9 december 2009.

In een nieuwsbrief van de vzw Kruispunt Migratie-Integratie lezen we dat zowel het kabinet van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingen-zaken bevestigen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet (stuk 4). Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Gelet op het bovengaande kan de verwerende partij onmogelijk voorhouden dat de criteria van deze instructie niet meer kunnen toegepast worden. Immers, de opgegeven motivering is niet in overeenstemming met het beleid dat op heden wordt gevoerd door de verwerende partij.

Bij de toepassing van de criteria van de regeringsinstructies dient er geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure aangetoond te worden. De omschreven prangende humanitaire situaties houden een buitengewone omstandigheid in.

Naast de toepassing van de regeringsinstructies blijft de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris aan de orde: gevallen niet omschreven in de regeringsinstructies dienen op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden.

In casu dient vastgesteld te worden dat de humanitaire situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt niet op haar waarde wordt beoordeeld. De prangende- humanitaire situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, heeft opvallend veel gelijkenissen met enkele van de situaties omschreven in de regeringsinstructies en in het bijzonder in het kader van de duurzame lokale verankering in België.

Het engagement van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie wordt door de verwerende partij echter te strikt geïnterpreteerd. De verwerende partij past de instructies toe, zonder verdere ruimte te laten om de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid te laten spelen. Deze strikte toepassing druist volledig in tegen de discretionaire bevoegdheid van -de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid.

De beoordelingsbevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid is discretionair en kan bijgevolg alleen casuïstisch worden toegepast. Het uitvaardigen van de regeringsinstructies was een poging om enige rechtszekerheid te bieden aan verzoekers van een regularisatie, maar kan niet leiden dat andere categorieën sowieso verblijfsrecht geweigerd worden indien ze niet binnen het mooi omlijnde kader van de instructies vallen.

Duurzame lokale verankering

De verzoekende partij is op 5. maart 2006 in België toegekomen. De verzoekende partij heeft op heden een langdurig ononderbroken verblijf van meer dan zes jaar.

Gelet op de jonge leeftijd bij aankomst en het langdurig ononderbroken verblijf van de verzoekende partij kan gesteld worden dat verzoekende partij vertrouwd is geworden met de Westerse cultuur.

Gedurende zijn lange verblijf alhier heeft verzoekende partij zich uitstekend geïntegreerd. Dit blijkt ook uit de regularisatieaanvraag van de verzoekende partij waarbij heel wat bewijzen van de integratie van de verzoekende partij werden voorgelegd. Ten gevolge van het volgen van Nederlandse taallessen spreekt verzoekende partij al een aardig mondje Nederlands. De studie van de Nederlandse taal als tweede taal getuigt van een sterke integratie in de Belgische. maatschappij. Bovendien heeft verzoekende partij hier in België een uitgebreide vrienden - en kennissenkring opgebouwd. Verzoekende partij heeft een grote wil om zich aan te passen aan de Vlaamse cultuur en is intussen, door zijn jarenlange verblijf in België, reeds vertrouwd met alle diensten en voorzieningen die onze samenleving biedt.

In casu dient vastgesteld te worden dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt niet op haar waarde wordt beoordeeld. Immers, de positie waarin de verzoekende partij zich bevindt, heeft opvallend veel gelijkenissen met enkele van de situaties omschreven in de regeringsinstructies en in het bijzonder in het kader van de duurzame lokale verankering in België.”

Hieruit blijkt dat het betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een (ruimere) toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen en onder meer haar te horen ontslaan van het aantonen van het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Er wordt gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is met betrekking tot het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr.

215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat in casu het geciteerde betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in de middelen dat een (ruimere) toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

2.3.2. In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij:

“Verblijf in Afghanistan in afwachting van beslissing

1.

De verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat de redenen die de verzoekende partij aanhaalt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren, Afghanistan, niet kunnen aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De verwerende partij merkt daarbij verder in haar beslissing op dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat de verzoekende partij van Afghanistan afkomstig.

De verzoekende partij heeft de Afghaanse nationaliteit en heeft, teneinde dit aan te tonen, bij zijn regularisatieaanvraag zijn Afghaans paspoort voorgelegd. Dit Afghaans paspoort wordt hier opnieuw voorgelegd (stuk 5). Het feit dat de verzoekende partij een tijd met zijn familie in Iran heeft verbleven doet geen afbreuk aan de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij.

Naar analogie met de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, die moet worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan de verzoekende partij de nationaliteit bezit, moet ook bij de regularisatieaanvragen rekening gehouden worden met de nationaliteit van de verzoekende partij, in casu Afghanistan. Bovendien stelt de verwerende partij zich hierover nooit geen vragen en stuurt ze de geweigerde asielzoekers terug naar het land van de opgegeven nationaliteit. Bijgevolg dient de verwerende partij, bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden, ook rekening te houden met de ongunstige veiligheidssituatie in Afghanistan.

Afghanistan is op heden een land in oorlog. Het gewapend conflict in Afghanistan is op heden nog steeds aan de gang. Bomaanslagen, ontvoeringen, moorden, enz ... zijn er dagdagelijkse kost. Op heden heerst er in geheel Afghanistan een algemene onveiligheidssituatie! De actuele veiligheidssituatie werd trouwens door de objectieve informatie, aangehaald in de regularisatieaanvraag, meer dan genoegzaam aangetoond en geïllustreerd.

De verzoekende partij terug sturen naar zijn land van herkomst, Afghanistan, om aldaar zijn aanvraag via de diplomatieke of consulaire post in te dienen maakt een schending uit van artikel 3 E.V.R.M.

2.

Zoals reeds hierboven aangehaald verblijft de verzoekende partij al meer dan zes jaar onafgebroken in België. In zijn land van herkomst heeft de verzoekende partij heel veel problemen gekend. In die zes jaar hier in België is de verzoekende partij er eindelijk in geslaagd een leven op te bouwen en heeft hij terug wat hoop in de toekomst.

Het is ontoelaatbaar dat de verzoekende partij opnieuw de gecreëerde zekerheid achter zich moet laten teneinde tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden blijkt uit de bestreden beslissingen geenszins dat de verwerende partij de intentie heeft de verzoekende partij te laten terugkeren naar Afghanistan. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze de voorgehouden Afghaanse nationaliteit niet aannemelijk acht, wat steun vindt in het administratief dossier en ook blijkt uit de beslissingen die de asielinstanties genomen hebben met betrekking tot de vijf asielaanvragen die de verzoekende partij al heeft ingediend. Voorhouden dat hierdoor artikel 3 EVRM zou geschonden zijn mist feitelijke grondslag nu niet blijkt dat de verzoekende partij haar Afghaanse nationaliteit aantoot.

Volgend motief van de eerste bestreden beslissing toont dit aan:

“Betrokkene haalt aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst Afghanistan. Hij zou er ernstige problemen gekend hebben, zou er niet kunnen rekenen hebben op de bescherming van de autoriteiten, zijn rechten zouden er niet gevrijwaard zijn en hij zou er gediscrimineerd en bedreigd worden. Hij meent dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt en dat een verwijdering in strijd zou zijn met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM. Hij beroept zich op artikel 3 van het EVRM. Hij haalt aan dat de algemene veiligheidstoestand in Afghanistan zeer slecht

is en staat dit met een verslag van de General Assembly Security Council van de UN, het Algemeen ambtsbericht Afghanistan augustus 2011, live-updates uit Guardian Unlimited, artikels van BBC Monitoring South Asia en een artikel van NPR. Er dient echter opgemerkt te worden dat deze elementen niet kunnen aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Ten eerste is uit het asielrelaas van betrokkene gebleken dat hij er geenzins in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij van Afghanistan afkomstig is: "Allereerst dient er opgemerkt dat uw kennis van Afghanistan zo goed als onbestaande is, zodat ernstige twijfels dienen te worden geuit betreffende de geloofwaardigheid van uw Afghaanse afkomst. [...] Zelfs indien u inderdaad totaal geen interesse aan de dag legt voor uw land van herkomst blijft het zeer verbazingwekkend dat u zelfs geen flarden van de geografische, politieke of sociale situatie in Afghanistan heeft opgevangen.[...]3 Daarnaast zijn de Afghaanse levenswijze en gebruiken u evenmin bekend. [...] Bovendien bekent u uw moedertaal Dari niet te kennen. U vertelt dat u het Dari pas na uw aankomst in België heeft geleerd en u voegt er spontaan aan toe dat er bij het eerste interview een Afghaanse tolk aanwezig was en u er niets van begreep. [...] Bovenvermelde opmerkingen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit." (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming op datum van 05.03.2008) Ten tweede heeft betrokkene in het kader van zijn asielprocedures verklaard dat hij sinds de leeftijd van twee of drie jaar steeds met zijn familie in Teheran, Iran verbleven heeft. Tevens bleek dat hij enkel de Iraanse taal Farsi sprak. Hij toont niet aan dat hij niet kan terugkeren naar Iran teneinde daar de aanvraag in te dienen via de gewone procedure. Betrokkene legt een nationaliteitsattest en een Afghaans paspoort voor, maar de bewijswaarde van deze documenten is gering. In het kader van zijn asielprocedures heeft betrokkene ook Afghaanse documenten afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel voorgelegd, namelijk een geboorteakte en een Afghaans paspoort, maar deze documenten namen niet weg dat er geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde nationaliteit: "De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker de Afghaanse geboorteakte louter op basis van persoonlijke verklaringen heeft verkregen waaraan geen geloof kan worden gehecht, dat een identiteitsdocument alleen als ondersteunend element kan dienen indien dit in overeenstemming is met de afgelegde verklaringen, wat hier niet het geval is en dat de Afghaanse ambassade reeds herhaaldelijk heeft gesteld dat zij niet over een bevolkingsregister beschikt dat zij zou kunnen raadplegen om documenten af te leveren." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, arrest nr. 72.901 van 09.01.2012) Derhalve kan de veiligheidssituatie in Afghanistan in hoofdte van verzoeker niet als een buitengewone omstandigheid aanzien worden. Betrokkene toont niet aan dat hij niet kan terugkeren naar het land van gewoonlijk verblijf, namelijk Iran om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een algemene bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

De verzoekende partij weerlegt geenszins dit motief door te stellen dat zij thans een Afghaans paspoort kan voorleggen. Er kan verwezen worden naar het arrest 72 901 van 9 januari 2012 van de Raad waar gesteld werd: "De Raad sluit zich hiervoor aan bij de motieven in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker de Afghaanse geboorteakte louter op basis van persoonlijke verklaringen heeft verkregen waaraan geen geloof kan worden gehecht, dat een identiteitsdocument alleen als ondersteunend element kan dienen indien dit in overeenstemming is met de afgelegde verklaringen, wat hier niet het geval is, en dat de Afghaanse ambassade reeds herhaaldelijk heeft gesteld dat zij niet over een bevolkingsregister beschikt dat zij zou kunnen raadplegen om documenten af te leveren. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet. Hij stelt enkel dat de commissaris-generaal authentieke bewijzen negeert en dat dit in strijd is met "de meeste elementaire principes van het recht", maar hij verduidelijkt niet om welke rechtsbeginselen het gaat, noch waarom deze rechtsbeginselen zouden zijn geschonden." (eigen onderlijning).

Voorts kan de eerste bestreden beslissing bijgetreden worden waar deze stelt dat de integratie enerzijds aan bod dient te komen bij de beoordeling van de gegrondheidselementen en anderzijds deze is verkregen terwijl de verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts voorlopig was toegestaan.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan zijn aanvraag om verblijfsmachtiging te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Een eventuele integratie en een bestaande lokale duurzame verankering, volgens de verzoekende partij opgebouwd tijdens haar zesjarig verblijf in België en een voorlopig verblijf toegestaan door het indienen van maar liefst zes asielaanvragen vormen in casu geen buitengewone omstandigheden waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet zou indienen in het buitenland. Voorts toont de verzoekende partij in dit onderdeel evenmin het bestaan van buitengewone omstandigheden aan.

2.3.3. In een volgend onderdeel betoogt de verzoekende partij:

"Verblijf in Iran in afwachting van beslissing

In de bestreden beslissing merkt de verwerende partij op dat de verzoekende partij sinds de leeftijd van 2 of 3 jaar bij zijn familie in Iran verbleven heeft. De verwerende partij haalt daarbij aan dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de verzoekende partij niet kan terugkeren naar het land van gewoonlijk verblijf, namelijk Iran, om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen.

Iran kan niet als "een derde veilig land" beschouwd worden. Immers, er kan pas sprake zijn als er zekerheid bestaat dat een asielzoeker in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld:

het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, en;

het beginsel van non - refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd, en

het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en

de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

In casu dient bovendien stilgestaan worden met de recente ontwikkelingen betreffende de veiligheidssituatie in Iran.

"In verband met de huidige regionale spanning, worden alle niet-essentiële reizen in Iran afgeraden, behalve om dringende redenen.

Voor de reizigers die zich ondanks alles toch naar Iran begeven wordt om de grootste voorzichtigheid geboden en aangeraden de grootste discretie in hun gedrag en verplaatsingen aan de dag te leggen. "

(stuk 6, 'Reisadvies Iran', Diplomatie België, dd. 19 maart 2012, geldig op 19 juli 2012,

http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie_brnn!nürnrijsp, verzoekende partij zet vet)

Als dit reisadvies geldt voor Belgen die naar Iran wensen te reizen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die hier op het Belgische grondgebied verblijven. De verzoekende partij kan onmogelijk terugkeren naar Iran om aldaar zijn aanvraag via de consulaire of diplomatieke post in gaan indienen.

Objectieve informatie toont verder aan:

"Met name in de grensgebieden (de provincies waar Koerden, Azeri en Baluchi, woonachtig zijn) bleef het in de verslagperiode onrustig. Zo vormt de provincie Sistan-Baluchestan (grenzend aan Afghanistan en Pakistan), die een belangrijke soennitische minderheid kent, geregeld het toneel van aanslagen en ontvoeringen. Deze worden toegeschreven aan de extremistisch-soennitische groepering Jundallah ('Allah's Soldaten') (voluit: Jonbesh-e Moqavemat-e Mardom-e Iran). "

(stuk 7, "Algemeen Ambtsbericht Iran", Rijksoverheid.nl, dd. 25 augustus 2011)

Mensenrechten worden in Iran niet geëerbiedigd:

"Iran's human rights crisis deepened as the government sought to consolidate its power following 2009's disputed presidential election. Public demonstrations waned after security forces used live ammunition to suppress protesters in late 2009, resulting in the death of at least seven protesters. Authorities announced that security forces had arrested more than 6,000 individuals after June 2009. Hundreds-including lawyers, rights defenders, journalists, civil society activists, and opposition leaders-remain in detention without charge. Since the election crackdown last year, well over a thousand people have fled Iran to seek asylum in neighboring countries. Interrogators used torture to extract confessions, on which the judiciary relied on to sentence people to long prison terms and even death. Restrictions on freedom of expression and association, as well as religious and gender-based discrimination, continued unabated."

(stuk 8, "Country of Origin Information (COI) Report", Home Office UK Border Agency, dd. 28 juni 2011, (...) [...])

Besluit

Het kan niet ontkend worden dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, niet kadert in het mooi omlijnde kader van de regeringsinstructies.

Het kan echter evenmin ontkend worden dat de situatie van de verzoekende partij wel binnen de geest van de regeringsinstructies valt, namelijk het verblijfsrecht toekennen aan de personen die een langdurig ononderbroken verblijf in België hebben, die zich hebben geïntegreerd en inspanningen leveren om bij te dragen tot de Belgische economie.

De specifieke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, dient als prangende humanitaire situatie beschouwd te worden, zodat er geen buitengewone omstandigheid dient aangetoond te worden."

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij niet aantoont niet te kunnen terugkeren naar Iran en niet terecht te kunnen bij familie.

Vooreerst wordt er opgemerkt dat de verzoekende partij de terugkeer naar Iran niet heeft aangehaald als zijnde een buitengewone omstandigheid in haar aanvraag en aanvullingen. De verzoekende partij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten hier niet op te antwoorden in de bestreden beslissingen.

Bovendien voorziet artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet dat enkel een aanvraag die kan worden ingediend in een "derde veilig land" een verzoekende partij ontslaat van het aantonen van buitengewone omstandigheid.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij tal van asielaanvragen heeft ingediend die niet hebben geleid tot een voor haar positief resultaat waarbij zij de algemene context van Iran kon bijbrengen. Ten overvloede, een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken is evenmin van die aard dat hiermee het bestaan van een buitengewone omstandigheid wordt aangekondigd, gelet op het lange verblijf in Iran dat de verzoekende partij voorhoudt gekend te hebben. Immers kan worden aangenomen dat de verzoekende partij gelet op haar lange verblijf aldaar weet tot welke gebieden in Iran zij zich dient te wenden en niets haar belet de grensgebieden, waarvan zij stelt dat deze onveilig zijn, te ontwijken. Evenmin toont zij aan dat zij behoort tot een beroepscategorie waarvan sprake in het rapport van 28 juni 2011 waaruit zij citeert.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling

volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voor het overige worden er geen grieven aangevoerd tegen de overige motieven van de eerste bestreden beslissing of andere grieven gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN